

Přistoupil ke mně. Sklopila jsem oči k jeho vysokým černým botám.

Kempei mi prstem pozvedl bradu. „Ty jsi hodně mladá. A hezká. Jak se jmenuješ?“

„Hong Čehi, pane,“ odpověděla jsem.

Kempei mě popadl za bradu a zaryl mi prsty do kůže. „To je korejské jméno,“ řekl, „a ty jsi japonská poddaná. Máš japonské jméno. Jak zní?“

„Namiko Iwata, pane,“ odpověděla jsem rychle.

„Namiko Iwata. Ano.“ Pustil mou bradu a já jsem zase sklopila oči. Kempei šel dál.

„Moje rozkazy uposlechnete bez otázek,“ pokračoval ke všem dívkám. „Pokud ne, vysloužíte si výprask. Když utečete, chytíme vás, zpráskáme a pak zastřelíme. Ostatně ujišťuji vás, že tady není kam utéct.“

Činsuk znova udělala krok vpřed a padla na kolena do žlutého prachu. Sklonila hlavu. „Laskavý pane, vyslechněte prosím nehodnou dívku,“ vykřikla. „Neměly bychom tady být! Nejsme dobrovolnice pro vaši stanici útěchy. Prosím, pane, pošlete nás autem zpátky. Prosím!“

„Vojíné Išido!“ vyštěkl poručík Tanaka.

Mladý voják, který se opíral o pušku, se postavil do pozoru. „Ano, pane!“

„Ty ostatní odveď k doktorovi, ať je prohlédne. Pak se s nimi vrať na dvůr.“ Ukázal šinaiem na Činsuk. „Tuhle si vezmu já. Důstojníkům nebude vadit jedna zkažená holka, když to ostatní naučí poslušnosti.“

Poručík Tanaka popadl Činsuk za vlasy a vlekl ji za roh. Kroutila se a vzlykala. „Omlouvám se, pane,“ volala. „Já už budu mlčet. Prosím! Omlouvám se.“

Vojín Išida nařídil nám ostatním, abychom svoje vaky nechaly ležet u zdi a šly za ním. Položila jsem svůj vak vedle vaku Suhi a vykročila za ostatními dívkami po úzké ušlapané cestičce. Slyšela jsem ještě, jak Činsuk prosí o smilování.

Když jsem byla malá, nikdy jsem u doktora nebyla. Když doma někdo onemocněl, zavolali jednu ženu z údolí, ta pacienta prohlédla a předepsala mu speciální bylinky. Já jsem ji ale nikdy nepotřebovala. Nevěděla jsem tedy, co mám dělat, když mě sestra oblečená v bílém odvedla do jasně osvětlené místnosti obložené bílými kachlíky. Ostatní dívky zatím tiše seděly v hale. Sestra mě postrčila před tlustého japonského doktora, který seděl na dřevěné stoličce vedle lehátka. Na sobě měl plášť ze šedého plátna, který mu sahal po kolena a zavazoval se na zádech.

Sestra odešla a doktor řekl. „Svlékni se.“

Nebyla jsem si jistá, jestli jsem ho správně slyšela. „Páne?“ zeptala jsem se s očima sklopenýma.

„Říkal jsem, aby ses svlékla. Tak bude to?“

„Vy chcete, abych si svlékla šaty?“ zeptala jsem se.

Doktor se předklonil a tvrdě mě švihl přes tvář. Bylo to poprvé, co mě někdo uhodil, a ten šok mi vzal dech. „Jsem lékař, musím tě prohlédnout,“ řekl. „Dělej, co ti říkám, nebo tě pošlu k poručíku Tanakovi a dostaneš výprask.“

Nechtěla jsem, aby mě doktor znova uhodil, a už vůbec jsem nechtěla dostat výprask, a tak jsem pomalu rozezpula košili a kalhoty. Rozvázala jsem spodní prádlo a nechala ho spadnout na podlahu. Nikdy jsem ještě nebyla před mužem nahá. Začala jsem se třást.